

at komme til sikker Kundskab om Indtægten, er Selvangivelsen. Denne har man ikke turdet gaae ind paa her i Kjøbenhavn, men har kun optaget den som frivillig; den er ikke tvungen. Man overlader til Folk selv, hvorvidt de ville angive sig eller ikke. For dem, der ikke angive sig, bliver Skatten sat efter et Skjøn, og der behøves ikke megen Overveielse for at see, at et saadant Skjøn maa blive i høi Grad upaalideligt og ufuldstændigt. Enhver, der kjender Noget til de kjøbenhavnske Forhold og har havt Veilighed til at see Skattemysterne, vil vide, hvor upaalidelige Risterne ere. Denne Selvangivelse er imidlertid i de senere Aar aftagen bethdelig, og Grunden dertil er simpelthen den, at Folk have fundet, at de staae sig meget ilde ved at angive sig selv; de see, at de derved som oftest komme til at staae i høiere Skat end de, med hvem de staae lige i Skatteevne, og som ikke angive sig selv. Dette vil føre til, at Selvangivelse vil blive indskrænket til Saadanne, for hvis Bedkommende den er overflødig, nemlig Saadanne, der have faste Indtægter, eller om hvis Indtægter man let kan komme til Kundskab. Spørgsmaalet er altsaa, om der ikke turde være Anledning til, naar man vil have denne Skat, at tage dens Conseqventer og forlange tvungen Selvangivelse. Det er ganske vist, at en saadan Fordring vilde gjøre Skatten meget upopulair, foruden at den vil være forbunden med store Vanskeligheder. Men det forekommer mig, at, naar man vil have en Indtægtskat, er Kundskab om Indtægten ogsaa aldeles nødvendig; vil man have Skatten, maa man ogsaa tage dens Conseqventer. I ethvert Tilfælde vil man ikke kunne tale om denne Skat som mere retfærdig end andre Skatter. Et andet Spørgsmaal, der efter min Opfattelse bør drages frem, er, om det er retfærdigt at lade Skatten i lige Grad hvile paa enhver Art Indtægt, om det ikke meget mere maa siges, at der er stor Forskjel paa Indtægten efter den Kilde, hvorfra den kommer. Jeg tror, at det af de mere fremtrædende Statsøconomier i den nyere Tid er anerkjendt, at det er uretfærdigt, at Indtægt, der skrives sig fra Capital eller Eiendom, stilles lige med Ind-

tægt, som erhverves ved Arbejde, at altsaa Grundlaget for Skatten ikke bør være den rene Indtægt, men Indtægten, forsaavidt den kan bruges af Bedkommende. Naar man tager to Mænd, hvoraf den ene har 1000 Rd. om Aaret i Indtægt af Arbejde af en eller anden Art, og den anden har 1000 Rd. i Rente af en Capital, saa har den Sidste en Indtægt, som han stadig kan gjøre Regning paa, og som efter hans Død kommer hans Familie tilgode, saa at han ikke behøver at træffe nogen Foranstaltning for at sikke den, medens den Andens Indtægt er usikker i sin Varighed og i ethvert Tilfælde ophører ved hans Død. Han maa derfor af sin aarlige Indtægt søge at sikke sin egen og sin Families Fremtid. Det synes indlysende, at der i Virkeligheden er en saadan Forskjel paa disse to Arter af Indtægt, og at denne Forskjel udøver en saadan Indflydelse paa Skatteevnen, at der bør tages Hensyn til den ved Skatteansættelsen. Det er jo et af den nyere Civilisations Fortrin, at den skaber Institutioner, hvorved man kan sikke sig deels Understøttelse i sin Alderdom, deels Understøttelse for sin Familie, og det turde visnok ansees for billigt og retfærdigt, om man ved fastsættelsen af Reglerne for en Indkomstskat tog Hensyn til Nødvendigheden for Folk, der kun have Indtægt ved Arbejde, at afgive en Deel af denne Indtægt i det omtalte Tilfælde. Jeg henstiller derfor til nærmere Overveielse, om det ikke vilde være rigtigt at give Folk, som beviste, at en Deel af deres Indtægt saaledes blev anvendt til at sikke deres Fremtid og deres Børns Forsørgelse, Afgang til at faae dette Beløb trukket fra den skattepligtige Indtægt.

Rettelser.

Sp. 2587 Lin. 12 f. o.: „67“ l.: „57“
— — — — — 15 f. o.: „66“ l.: „56“